

ЗАД
ПРАГА
НА АДА

ЛИЙ БАРДУГО

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Hell Bent*
Copyright © 2023 by Leigh Bardugo.
Map art copyright © 2023 by Leigh Bardugo.
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3050-7

*На Мириам Пастан,
която прочете бъдещето ми в една чаша от кафе*

*И всичко вършеха
без ум, додето им показах изгрева
и заника на светилата. Пак за тях,
за хората, измислих най-високата
наука за числата, още буквите –
всепамет и всемайка на изкуствата.*

Есхил, „Прикованият Прометей“
Гравирано над входа на библиотека „Спърлинг“,
университетът Йейл

*Culebra que no tir morde, que viva mil anos.
Нека живее хиляда години змията,
която не ме ухапе.*

Сефарадска поговорка

ПЪРВА ЧАСТ

Както горе

Ноември

Алекс се приближи към Черния бряст, сякаш се промъкваше към диво животно – напредваше предпазливо по дългата, лъкатушна пътека и внимаваше да не показва страха си. Колко пъти вече беше минавала оттук? Днес обаче беше различно. Къщата надничаше през голите клони на дърветата, като че ли я беше очаквала – сякаш беше дочула стъпките ѝ и предусещаше появата ѝ. Не се беше свила като уплашена жертва. Възправяше се в целия си ръст от два етажа от сив камък и островърхи покриви като вълк, опрял стабилно лапи и оголил зъби. Черния бряст някога беше питомно животно, суетно и с лъскава козина. Но беше останало само твърде дълго. Закованите прозорци на втория етаж влошаваха положението още повече – бяха като рана на хълбока на вълка, рана, която можеше да го подлуги, ако не бъде излекувана.

Алекс пхна ключа в старата задна врата и се шмугна в кухнята. Вътре беше по-хладно, отколкото навън – не можеха да си позволят да отопляват вътрешността, пък и нямаше причина да го правят. Но въпреки студа и задачата, заради която беше дошла, помещението ѝ се стори приветливо и уютно. Медни тигани висяха окачени в спретнати редици над голямата стара печка, лъскави, в готовност, нетърпеливи да бъдат използвани. Настланият с тъмносиви каменни плочи под беше

безупречно чист, всички плотове – избърсани и украсени с една бутилка от мляко, пълна с клонки бодлива зеленика, които Доз беше аранжирала грижливо. Кухнята беше най-често използваното от всички помещения в Черния бряст и това му вдъхваше живот и го караше да изглежда като спретнат, изпълен със светлина храм. По този начин Доз се опитваше да се справи с всичко, което бяха направили – и с нещото, което се спотайваше в балната зала.

Алекс си имаше режим. Е, Доз си имаше режим, а Алекс се опитваше да го следва – това беше скалата, в която се беше вкопчила, за да попречи на страха да я повлече към дълбокото. Отключваш вратата, сортираш получената поща и я оставяш на плота, пълниш паничките на Козмо с прясна храна и вода.

Обикновено бяха празни, но днес Козмо беше преобърнал храната така, че малките пелети с форма на рибки се бяха пръснали по целия под като че ли в знак на протест. Комаракът на Дарлингтън се сърдеше, че са го оставили сам. Или пък се плашеше, защото вече не беше съвсем сам.

– А може би просто си капризно малко копеленце – промърмори Алекс, докато почистваше храната. – Ще предам забележките ти на готвача.

Не ѝ допадна колко крехко прозвуча гласът ѝ на фона на притихналата къща, но си наложи да довърши бавно, методично. Напълни паничките с вода и храна, изхвърли рекламните брошури и останалите непотребни писма, адресирани до Даниел Арлингтън, и прибра в чантата си сметката за вода, която щеше да занесе обратно в Ил Бастоне. Стъпки от ритуал, изпънени грижливо – но те не ѝ осигуряваха никаква защита. Поколеба се дали да не направи кафе. Щеше да седне навън, под лъчите на зимното слънце, и да изчака Козмо да я открие, щом реши, че е приключил с обикалянето на рошавия лабиринт от живи плетове в търсене на мишки. Можеше да го направи. Да потисне тревогата и гнева си и да се опита да подреди пъзела, макар че не ѝ се искаше да довърши картината, която се офор-

мяше все по-ясна с всяко следващо гадно парче.

Хвърли поглед към тавана, като че ли можеше да погледне през гърските на пода горе. Не, не можеше просто да си седи на верандата и да се преструва, че всичко е наред – не и докато краката я сърбяха да се изкачи по стълбите, не и докато знаеше, че трябва да побегне в противоположната посока, да заключи кухненската врата след себе си и да се престори, че никога не е чувала за това място. Не беше дошла тук случайно, но вече започваше да се чуди на собствената си глупост. Нямаше да се справи с тази задача. Щеше да говори с Доз, може би дори с Търнър. И като никога щеше да изготви план, вместо да се впусне слепешката право в поредната катастрофа.

Изми си ръцете на мивката и чак когато се обърна да се пресегне към кърпата, забеляза отворената врата.

Избърса ръце и се опита да игнорира лудешки разтуптяното си сърце. За пръв път забелязваше вратата, вградена в нишата с кухненски шкафове – пролука между полиците и красивите бюфети от стъкло. Никога преди не я беше виждала отворена. И не трябваше да бъде отворена сега.

„Може би Доз я е оставила така.“ Но в момента Доз беше заета да ближе раните, нанесени ѝ от ритуала, и да се крие зад редичките си от многоцветни листчета с бележки. Не беше идвала тук от дни – откакто беше оставила клонките зеленика на кухненския плот, за да се опита да приближи нещата към картината на живота такъв, какъвто би трябвало да бъде. Чист и лесен. Противоотрова срещу останалата част от дните и нощите им, срещу тайната над главата ѝ.

Двете с Доз никога не си бяха правили труда да използват кухненската ниша с редичките прашасали съдове и чаши и огромния супник с размерите на малка вана. Тя беше един от многоството закърнели крайници на старата къща, неизползван и забравен, оставен да атрофира, откакто Дарлингтън изчезна. И определено не си бяха правили труда да слизат в мазето. Алекс дори не се беше замисляла за него. Не и до този момент,

докато стоеше до кухненската мивка, забиколена от чисти сини плочки с нарисувани по тях мелници и високи кораби, и се взираше в черната пролука – идеален правоъгълник, внезапно зейнала бездна. Изглеждаше, сякаш някой просто е изчегъртал част от кухнята. Като отворен гроб.

„Обади се на Доз“ – каза си.

Облегна се на плота.

„Излез бавно от кухнята и се обади на Търнър.“

Остави кърпата и извади един нож от поставката до мивката. Щеше ѝ се наблизо да имаше някой Сив, но не искаше да рискува да призове такъв при себе си.

Размерите на къщата и дълбоката ѝ тишина я обграждаха като невидима тежест. Вдигна глава отново и си спомни златистото сияние на кръга, горещината, която се излъчваше от него. „Изпитвам нови апетити, Стърн.“ Беше ли харесала тези думи, вместо да я изпълнят със страх?

Алекс се приближи бавно към отворената врата, към липсата на врата. Колко дълбоко бяха копали, когато бяха построили тази къща? Преброи три, четири, пет каменни стъпала, които водеха към мазето, оттам нататък потъваха в мрак. Може би нямаше повече стъпала. Може би щеше да направи крачка, да падне и просто да продължи да пада вечно в ледената яма.

Опипа стената за ключ за лампа, после вдигна глава и забеляза прокъсано парче връв, което висеше до една гола крушка. Дръпна го и топла жълта светлина окъпа стълбите. Крушката започна да жужи тихо и успокоително.

– По дяволите! – прошепна Алекс.

Страхът ѝ се изпари, а на негово място остана само чувството, че се излага. Просто едно стълбище, дървен парапет, рафтове, отрупани с парцали, кутии боя, дърводелски принадлежности, окачени на стената. Едва доловима миризма се носеше от тъмнината долу – воня като на зеленчуци, които вече са започнали да се разлагат. Дочу звук от капеца вода и шумолене,

което може би издаваше някой плъх.

Не можеше да различи ясно подножието на стълбите, но долу трябваше да има още някой ключ или лампа. Можеше да слезе, да се увери, че никой не е тършувал, да провери дали няма нужда с Доз да заложат капани.

Но защо беше отворена вратата?

Може би Козмо я беше побутнал по време на някоя от експедициите си в търсене на плъхове. А може би Доз наистина беше наминала отпък и беше слязла до мазето за нещо обикновено – препарат против плевели, кухненска хартия. И беше забравила да затвори.

Така че Алекс щеше да затвори вратата. Да я заключи здрavo. И ако случайно се окажеше, че има нещо, което не би трябвало да бъде там, то щеше да си остане долу, докато тя не повика подкрепления.

Пресегна се към връвта, стисна я и застина на място, наострила уши. Стори ѝ се, че дочува... Ето пак – тих шепот.

Името ѝ.

„Галакси.“

– Мамка му! – каза тя.

Знаеше как свършва този филм и за нищо на света нямаше да слезе долу.

Дръпна връвта и чу как крушката припуква остро, а после нещо я блъсна силно между плешките.

Падна. Ножът се изплъзна от ръцете ѝ и изтрака по стъпалата. Пребори се с импулса да протегне напред ръце, за да омокоти падането си, и вместо това покри с тях глава и остави рамото ѝ да поеме цялата сила на удара. Свлече се и се претърколи до основата на стълбището, където се стовари тежко на пода, а гърхът ѝ се изтръгна от гърдите като повеи силно течение от отворен прозорец. Вратата горе се затръшна. Чу как ключалката щраква. И остана на тъмно.

Сърцето ѝ вече биеше като чук. Какво имаше тук, долу? Кой я беше заключил при него? „Ставай, Стърн. Вземи се в ръце,

мамка му. Пригответи се да се биеш.“

Собственият си глас ли чуваше? Или този на Дарлингтън?

Собственият, разбира се. Дарлингтън никога не би изругал.

Надигна се на крака и облегна гръб на стената. Поне нямаше как да я нападнат от тази страна. Беше ѝ трудно да диша. Веднъж щом се счупи някоя кост, вече ѝ се превръща в навик. Блейк Кийли ѝ беше пукнал две ребра преди няма и година. Струваше ѝ се, че може да са се счупили пак. Ръцете ѝ бяха хлъзгави. Някакъв стар теч в стените мокреше пода, а въздухът вонеше на нещо гнило, нещо, което не беше нареч. Алекс избърса длани в дънките си и зачака, поемайки си гръх плитко и накъсано. Отнякъде сред мрака се разнесе нещо като тих хленч.

– Кой е там? – изхриптя тя, ядосана от нощните страх, които се прокраднаха в гласа ѝ. – Ела ми, щом искаш, страхливо копеле такова.

Нищо.

Извади телефона си и светна с него. Ярво синкаво сияние блесна стряскащо. Насочи го към гредата над лавиците със стари бутилки разтворител за боя, инструменти и кутии, надписани с кривия почерк на Дарлингтън, с прашасали сандъци, на които беше отпечатано кръгло лого „Гумени ботуши Арлингтън и компания“. А после светлината се отрази от два чифта очи.

Пистък заседна в гърлото ѝ. Едва не изпусна телефона. Не бяха хора, а Сиби – един мъж и една жена, обвили ръце един около друг и разтреперани от страх. Но не се бояха от Алекс.

Беше сбъркала. Под краката ѝ не беше мокро заради някакъв теч, поради стъкла се гъждовна вода или някоя пукната стара тръба. Беше хлъзгаво заради кръв. Ръцете ѝ бяха целите покрити с нея. Беше я размазала по дънките си.

На стария тухлен под лежаха две тела като куп изхвърлени дрехи и парцали. Лицата ѝ бяха познати. „Прогна ги Бог от небесата ясни.“*

* Данте Алигиери, „Божествена комедия – Ад“, в превод от Валери Петров. – Б. пр.

Имаше толкова много кръв. Нова кръв. Прясна.

Сивите не бяха изоставили телата си. Въпреки паниката Алекс веднага беше забелязала, че това е необичайно.

– Кой го направи? – попита ги тя и жената простена.

Мъжът притисна пръст към устните си. Изпълнените му с ужас очи се стрелкаха насам-натам из мазето. Шепотът му достигна ушите ѝ сред мрака:

– Не сме сами.

Октомври, един месец по-рано

Алекс не беше далеч от апартамента на Тара. Беше карала по тези улици с Дарлингтън в началото на първата си година в университета, после беше обикаляла по тях, докато издирваше нейния убиец. Тогава беше зима – клоните на дърветата бяха голи, мътничките дворове бяха осеяни с втвърдени, мръсни купчинки сняг. Кварталът беше по-красив през все още топлите дни в началото на октомври, когато облаците зелени листа смекчаваха острите ъгли на покривите, бръшлянът се виеше нагоре по телените огради и всичко изглеждаше по-нежно и романтично на приглушената светлина на уличните стълбове която ваеше златисти кръгове сред мекия здрач.

Беше застанала в езерцето от сенки, което се беше събрало между две редици къщи, и наблюдаваше улицата, на която се намираше входът на кафене „Телец“ – лишен от прозорци тухлен куб, украсен с табели, които обещаваха бинго, томо и бира „Корона“.

Алекс долавяше далечното пулсиране на музика от вътрешността му. Хора пушеха и си говореха на малки групич-

ки под лампите отвън, макар че до вратата имаше закачен надпис: „Не се застоявай! Полицията ще бъде уведомена“. Рагваше се, че наоколо е шумно, но не ѝ беше приятно, че има толкова много свидетели, които да я видят как идва и си тръгва. По-добре щеше да бъде да се върне през деня, когато улицата ще бъде пуста, но не можеше да си позволи този лукс.

Знаеше, че барът трябва да е претъркан със Сиви, привлечени от потта, притиснатите едно към друго тела, влажното звънтене на бутилките бира, но ѝ трябваше някой по-наблизо.

И ето – един Сив с дълго яке и племена шапка се мотаеше около една двойка, която спореше за нещо, без да усеща задушната жега на проточилото се лято. Погледна го в очите и трепна неприятно, като видя бебешки гладкото му лице. Беше умрял млад.

– Хайде с мен – пропя тя тихичко, но после изпръхтя отвратено.

Оная глупашка песен се беше забила в главата ѝ. Някаква акапелна група се беше събрала да се упражнява в двора, докато Алекс се приготвяше да излезе от общежитието.

– Как е възможно вече да са започнали с тия простотии? – оплака се Лорън, докато подреждаше касетките, в които гържеше плочите си.

Русата ѝ коса беше изцветляла още повече след лятото, което беше прекарала като спасител на басейна.

– От Тървинг Берлин е – отбеляза Мърси.

– Не ми дреме.

– И освен това е расистка.

– Тъпата ви песен е расистка! – кресна Лорън през прозореца, след което пушна една плоча на AC/DC и нагу звука на максимум.

Алекс се забавляваше неимоверно. Изненадала се беше колко са ѝ липсвали Лорън и Мърси по време на лятната ваканция – безгрижните им разговори и кълуките, споделените тревоги заради лекциите, споровете им за грехи и музика, всичко това

беше като спасително въже, което можеше да използва, за да се върне обратно в света на нормалните хора. „Това е животът ми“ – каза си, докато лежеше сгушена на дивана пред шумния вентилатор и наблюдаваше как Мърси окачва гирляндр със звездички над камината в новата им обща стая, толкова различна от претърпаните им стаи в Стария кампус. Диванът и креслото бяха пренесени в новото им апартаментче, както и масичката за кафе, която бяха сглобили заедно в началото на първи курс, тостерът и сякаш неизчерпаемият запас от бисквити „Поп-Тартс“, изпратени от майката на Лорън. Алекс беше поускала от Лета в края на миналата година колело и принтер, както и нов частен учител. Бяха се съгласили с удоволствие и ѝ се щеше да бъде поускала повече.

Общежитието в Стария кампус, където живееха през първата си година в университета, беше най-прекрасното място, където Алекс беше живяла някога, но усещаше новото общежитие – същинската част на „Джонатан Едуардс“ – като истинско, солидно и елегантно. Допадаха ѝ прозорците от цветно стъкло, каменните статуи във всеки ъгъл на двора, протърканите дъски на пода, грубо издяланата от камък камина, която не работеше, но която все пак бяха украсили със свещи и един антикварен глобус. Допадаше ѝ дори малката Сива със старовремска рокличка – дете с коса, вдигната на подредени къдрици, което обичаше да седи сред клоните на дървото, на които беше окачена една люлка.

Двете с Мърси си делеяха двойната стая, защото Лорън беше спечелила единичната, когато теглиха чоп. Алекс беше сигурна, че Лорън ги е измамила, но нямаше нищо против. Щеше да ѝ бъде по-лесно да влиза и излиза, ако имаше отделна стая, но имаше и нещо утешително в това да си лежи в леглото през нощта и да слуша как Мърси похърква в другия край на стаята. Пък и поне вече не се налагаше да делеят легло на етажи.

Беше решила да остане с Мърси и Лорън няколко часа, преди да стане време да отиде да наблюдава един ритуал в Книга и

змия и да послуша музика, опитвайки се да не обръща внимание на досадните напеви на група хора долу, която тъкмо измъчваше Alexander's Ragtime Band.

„Хайде с мен, хайде с мен. Ела, хвани ме за ръка.“

Но после получи онова съобщение от Ейтан.

Затова сега стоеше, вперила поглед в кафене „Телец“. Тъкмо се готвеше да излезе от сенките, когато по улицата мина патрулка – нова, лъскава и тиха като дълбоководен хищник.

Фаровете ѝ присветнаха и сирената пропищя кратко – предупреждение, че полицейско управление Ню Хейвън наистина следи.

– Да, да, майната ви – изръмжа някой, но тълпата се разпръсна и хората започнаха да влизат в клуба или плъзнаха по тротоарите в търсене на колите си.

Още не беше толкова късно. Имаха предостатъчно време да потърсят друг купон, друга възможност за добро прекарване.

Алекс не искаше да мисли за полицаите, за вероятността да я хванат, или за онова, което сигурно щеше да каже Търнър, ако я довелкват в участъка, арестувана заради влизане с взлом – или още по-лошо, заради нападение. Не беше говорила с детектива от края на първи курс и се съмняваше, че той би се зарадвал да я види – дори при най-добри обстоятелства.

След като патрулката отмина, Алекс се увери, че на тротоара не са останали потенциални свидетели, и прекоси улицата до грозната бяла къща близнак през две врати от бара. Странно как всички депресиращи места си приличаха. Кофи, които преливаха от боклук. Обрасли с плевели дворове и осеяни с вехтории веранди. „Ако ми стигне времето, ще разчистя, ако не – няма.“ Но на пътеката пред гаража на тази къща имаше паркиран камион – нов и с персонализиран регистрационен номер. Поне можеше да бъде сигурна, че е на правилното място.

Извади пудриера с огледалце от джоба на дънките си. През лятото беше прекарала времето, което ѝ оставаше след обиколките на безбройните църкви на Ню Хейвън с Доз, в ровичка-

не из чекмеджетата на оръжейната на Ил Бастоне. Повтаряше си, че е хубав начин да си убие времето, да се запознае по-отблизо с Лета и може би да огледа за нещо, което да може да свие, ако опре дотам, но истината беше, че докато тършуваше из чекмеджетата и четеше малките картончета, надписани на ръка – „Килимът на Озимандий“, „Мусонни пръстени за призоваване на гъжд, непълен комплект“, „Пръчиците на боговете“ – усещаше Дарлингтън до себе си, като че ли се беше навел над рамото ѝ. „С тези кастанети можеш да прогониш някой полтъргайт, Стърн – стига да потракваш в правилния ритъм. Но пак ще свършиш с обгорени до черно пръсти.“

Беше едновременно утешително и притеснително. Рано или късно в равния му говор на учен неизменно се прокрадваха обвинителни нотки: „Къде си, Стърн? Защо не си дошла още?“

Алекс разкърши рамене, като че ли се опитваше да се отърси от чувството за вина. Трябваше да се съсредоточи. Сутринта беше поднесла огледалцето към екрана на телевизора, за да провери дали ще може да улови гламур от него. Не беше сигурна дали ще се получи, но стана. Сега тя отвори пудриерата и остави илюзията да я покрие. После изтича нагоре по стъпалата на верандата и почука.

Мъжът, който отвори вратата, беше огромен и мускулист, с врат дебел и розов като свински бут, нарисуван в някое филмче. Нямахме нужда да сверява със снимката на телефона си. Това беше Крис Оуънс, известен също и като Особняка – мъж с досие, два пъти по-дълго, отколкото той беше широк.

– Майчице – каза той, като видя Алекс на прага, вперил очи във въздуха на около педя над главата ѝ.

Гламурът прибавяше още трийсет сантиметра към ръста ѝ. Тя вдигна ръка и му помахаша.

– Какво... Какво обичате? – попита Особняка.

Алекс вирна брадичка към вътрешността на апартамента. Особняка поклати глава, като че ли се будеше от сън.

– Да, разбира се – каза той, отстъпи настрана и махна ши-

роко с ръка да я покани да влезе.

Холът беше изненадващо подреден: в ъгъла беше поставена лампа с халогенна крушка, а един голям кожен диван и кресло в същия стил бяха обърнати към огромен плазмен телевизор, включен на спортен канал.

– Искаш ли нещо за пиене, или... – поколеба се мъжът.

Алекс си беше направила сметката точно. Имаше само една причина такава знаменитост да се появи на прага му в четвъртък вечерта – или която и да било вечер всъщност.

– Стока ли искаш?

Алекс не се нуждаеше особено от потвърждение, но ето че го беше получила.

– Дължиш дванайсет бона.

Особняка залитна крачка назад, като че ли беше загубил равновесие. Защото чуваше гласа на Алекс. Не си беше направила труда да се опитва да го преправи, и несъответствието между него и гламура на Том Брейди от огледалцето отслаби илюзията за миг. Но това нямаше значение. Алекс бе имала нужда от магията само за да влезе в апартамента без главоболия.

– Какво, по дяволите...

– Дванайсет бона – повтори Алекс.

Сега вече я видя такава, каквато беше в действителност – дребно момиче, застанало посред хола му, с черна коса, разделена на път точно по средата, и толкова кльощава, че като нищо можеше да пропадне между гъските на пода.

– Не знам коя, по дяволите, си ти – кресна той, – но си сбъркала къщата.

Вече крачеше към нея така, че масивното му туловище караше помещението да се тресе.

Ръката на Алекс се стрелна към прозореца, към тротоара пред кафенето. Усети как Сивият нахлува в нея, усети вкуса на гъвчац бонбон със зелена ябълка и тежка воня на марихуана. Душата му беше някак замаяна и трескава, като птичка, която се блъска отново и отново в стъклото на някой прозорец.

Но силата му беше чиста и свирена. Алекс вдигна ръце и удари Особняка право в средата на гърдите с отворени длани.

Грамадният мъж прелетя през помещението. Тялото му се стовари в телевизора, разби екрана и го събори на пода. Алекс не можеше да се преструва, че не беше приятно да открадне силата на Сивия, да бъде опасна макар и само за момент.

Прекокси стаята, извиси се над Особняка и зачака замаяният му поглед да се проясни.

– Дванайсет бона – каза тя отново. – Имаш една седмица да ги намериш, иначе ще се върна и тогава ще чупя кости.

Макар че беше възможно вече да му е пукнала гърдната кост.

– Нямам толкова – простена Особняка, потривайки гърди с длан. – Детето на сестра ми...

Алекс вече беше чувала всички тези извинения; беше ги казвала самата тя. „Майка ми е в болницата.“ „Бавят ми запламята.“ „Колата ми има нужда от нова трансмисия, а няма как да ти платя, ако не мога да ида на работа.“ Нямаше особено значение дали бяха истина, или не.

Клекна до мъжа.

– Съчувствам ти. Наистина. Но аз си имам моята работа, ти – твоята. Дванайсет хиляди долара до следващия петък, иначе той ще ме накара да се върна и да те превърна в пример за назидание на всички дребни дилърчета в квартала. А на мен не ми се иска да го правя.

Наистина беше така.

Особняка като че ли ѝ повярва.

– Да не знае нещо... Нещо, с което да те изнудва?

– Знае достатъчно, че да ме принуди да дойда днес и да се върна пак – отвърна Алекс. Кръвта запулсира внезапно в слепоочията ѝ, а устата ѝ се изпълни с прекалено сладкия вкус на гъвчац бонбон. – По дяволите, човек. Никак не изглеждаш във форма.

Отне ѝ секунда, докато си даде сметка, че беше проговорила тя – с чужд глас.

Очите на Особняка се окръглиха.

– Дерик?

– Да!

Това не беше нейният глас, не беше нейният смях.

Особняка се пресегна да я докосне по рамото. Ръката му препереше от нещо средно между удивление и страх.

– Ти си... Бях на погребението ти.

Алекс се изправи и едва не загуби равновесие. Мярна отражението си в счупения екран на телевизора, но на погледа ѝ отвърна не кльощаво момиче по гънки и блуза, а момче с плетена шапка и гълго яке.

Тя изтласка Сивия от себе си. За секунда двамата се втренчиха един в друг – това явно беше Дерик. Не знаеше какво го беше убило, нито пък искаше да знае. Някак си беше успял да си проправи път до повърхността на съзнанието ѝ, да превземе контрола над лицето ѝ, гласа ѝ. А тя изобщо не искаше да го пуска такова нещо.

– Бела Лугоши е мъртъв* – изръмжа му тя.

Това изречение се беше превърнало в любимите ѝ смъртни думи през лятото. Момчето изчезна.

Особняка се беше притиснал към стената, като че ли се опитваше да потъне в нея. Очите му бяха пълни със сълзи.

– Какво, по дяволите, става?

– Не го мисли – отвърна Алекс. – Просто събери парите и всичко ще свърши дотам.

Можеше само да си мечтае и за нея да беше толкова лесно.

* Американски актьор от първата половина на двадесети век, най-известен с ролята си на граф Дракула в едноименния филм от 1931 г. – Б. пр.

За авторката

Лиъ Бардуго е номер едно в листата на „Ню Йорк Таймс“ за най-продавани автори на фентъзи романи. Автор е на „Девятият Дом“, както и създател на Вселената Гриша (вече екранизирана от Нетфликс), която обхваща трилогията „Сянка и кост“, дуологията „Шест врани“, дуологията „Белязания цар“ – и много повече. Кратките ѝ разкази са публикувани в множество антологии, включително „Най-добра американска научна фантастика и фентъзи“. Живее в Лос Анджелис и е научен сътрудник в колеж „Поли Мъри“ в Йейл.

Други книги от ЛИЙ БАРДУГО

„Деветият Дом“

Трилогията „Сянка и кост“

„Сянка и кост“

„Престол и щурм“

„Падение и подем“

„Демонът в гората“, графична новела

Двулогията „Шест врани“

„Шест врани“

„Алчни крале“

Двулогията „Беязания цар“

„Беязания цар“

„Под знака на вълците“